

När sorgen sluter mig
i mörka menteln in
jag håller hårt
din lilla hand i min.

Det blir så särskilt stort
och underbart just då
att vara i mörkets
ensamhet är två

Då klymman stiger bort
var väsenslighet
och kvar finns blott
en djup gemenskap

Så sällan det blir då
ett deligt lätesband
i sorgens stund
jag håller hårt din hand